

Zpráva o šetření z vlastní iniciativy ve věci hluku z veřejně přístupných dětských a volnočasových hřišť

Venkovní veřejně přístupná dětská a volnočasová hřiště (dále také „hřiště“) jako prostor pro žádoucí pohybové aktivity dětí a mládeže mají nesporný společenský přínos. Jejich provoz je na druhou stranu předmětem stížností obyvatel na hluk, vzhledem k častému umístění hřišť v obytné zástavbě nebo v její bezprostřední blízkosti.

Při vyřizování stížností občanů na hluk z hřišť jsem zjistil, že krajské hygienické stanice (dále také „KHS“) jako orgány ochrany veřejného zdraví odmítají jak v preventivní, tak v inspekční rovině provádět státní zdravotní dozor. Vyplývá to z metodického výkladu Ministerstva zdravotnictví (dále také „ministerstvo“) jako ústředního orgánu státní správy na úseku ochrany veřejného zdraví. Podle ministerstva mají KHS nedostatek věcné působnosti k řešení tohoto druhu obtěžování, ačkoli z platných právních předpisů věcnou nepříslušnost KHS nelze dovodit.

Protože z mých zjištění vyplývalo, že jde o opakovaný problém možného nesprávného výkladu práva, a tudíž nezákonného postupu, přičemž tento postup aprobovalo i poslední metodické usměrnění ministerstva týkající se problematiky náhodných zdrojů hluku z provozu sportovních zařízení (hřišť), považoval jsem za nezbytné se uvedenými zjištěními zabývat. Zahájil jsem proto šetření z vlastní iniciativy.¹ Jedním z mých oprávnění je doporučovat změnu nebo zrušení právního nebo vnitřního předpisu.²

A. Shrnutí závěrů

Ministerstvo zvažovalo řešit mnou vytýkané rozpory novelizací právní úpravy, nakonec k ní však nepřistoupilo. Nepřesvědčily mě důvody ministerstva, na základě kterých orgány ochrany veřejného zdraví (ne)řeší rozpor mezi právními východisky a praxí hluku z hřišť.

Ministerstvo se rozhodlo mnou nastíněné rozpory řešit pouze **zpřesněním metodického usměrnění**. Upravený text metodiky jsem však i přes příslib ministerstva dosud **neobdržel**.

B. Skutková zjištění

B.1 Obecně

Zdrojem hluku z **dětských hřišť** jsou především **hlasové projevy**.

Zdrojem hluku ze **sportovních** víceúčelových hřišť sloužících především **volnočasovým** aktivitám (basketbal, volejbal, fotbal, pozemní hokej atd.) je kromě hlasových projevů i samo užívání těchto hřišť, tedy **akustické projevy hry** samé – nárazy míčů, puku, případně sportovního náčiní, o pevnou překážku (zem, pevná hrazení a zábrany tvořící nedílnou součást hřiště).

1 Ustanovení § 9 písm. d) zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o veřejném ochránci práv“).

2 Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv.

Obzvláště významným zdrojem hluku pak může být provoz a užívání speciálně vybavených hřišť. Zejména **skateparky**, které kromě hladkých tvrdých povrchů obsahují sestavy překážek a herních prvků (u-rampy atd.), mohou v závislosti na zvolených materiálech a provedení herních prvků generovat při používání skateboardů, free-style koloběžek a in-line bruslí vysoce obtěžující hluk s impulzní charakteristikou.

B.2 Vývoj právní úpravy

Podle ustanovení § 30 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále také „zákon“), ve znění do **30. 11. 2015**, se hlukem rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis.

Novelou zákona byly s účinností od 1. 12. 2015 do ustanovení § 30 odst. 2 zákona nově zavedeny **výluky** z režimu ochrany, tedy konkrétní výčet zvuků, které se **nepovažují za hluk**.³ Do výluk patří mj. zvuk působený **hlasovými projevy** fyzických osob. Hlasové projevy tedy KHS s účinností od 1. 12. 2015 neřeší.

Mezi výluky naopak **není uveden** hluk z **hřišť**, resp. tento hluk **nelze podřadit pod žádnou** ze zde uvedených **výluk**. Stejně tak ustanovení § 30 odst. 2 zákona **neobsahuje** žádnou **výluku** pro **náhodný hluk** (či ojedinělé hlukové události), za který ministerstvo hluk z hřišť považuje (k tomu níže).

Žádnou výslovnou či výkladem odvoditelnou obdobnou výluku v současnosti zákon neobsahuje a neobsahuje ji ani prováděcí (či jiný) právní předpis.

B.3 Vývoj metodického vedení ministerstva

Z mých poznatků vyplývá, že ministerstvo usiluje o vynětí **náhodných hluků a krátkodobých či ojedinělých hlukových událostí** z kompetence orgánů ochrany veřejného zdraví a přenechání případné regulace na **obcích, stavebních úřadech, popřípadě soudech**.

Ministerstvo metodicky vede KHS, že jako dotčené orgány v povolovacích procesech záměrů dle stavebního zákona (tedy včetně stavebních záměrů hřišť) nemůže po stavebnících vyžadovat akustické studie. KHS nemají podle ministerstva ani hluk inspekčně měřit, resp. provádět následný dozor, protože jeho výsledky nejsou relevantní pro vyhodnocení a porovnání s hygienickým limitem (k argumentaci ministerstva podrobněji část C zprávy).

Tento názor ministerstvo rozvedlo v jím vydaných metodikách

3 Za hluk se nepovažuje zvuk působený hlasovými projevy fyzických osob nebo zvířat, akustické výstražné nebo varovné signály související s bezpečnostními opatřeními, zvuk a vibrace působené povrchovou vodou přelivem přes vodní díla sloužící k nakládání s vodami, zvuk a vibrace působené v přímé souvislosti s činností související se záchranou lidského života, zdraví a majetku, řešení mimořádných událostí a příprava jejich řešení a provádění mimořádných vojenských akcí.

- Odborné doporučení pro regulaci expozice hluku z produkce hudby pořádané ve venkovním prostoru, bod 3.2.2. (Obtěžování a fyzikální ukazatelé hluku).⁴
- Metodický návod hlavního hygienika ČR ZD18/2017, pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí – Příloha G (Výpočtové akustické studie hodnocení pro účely ochrany veřejného zdraví před hlukem).⁵
- Odborné doporučení pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí, 2018 (kapitola 4).⁶

Uvedený právní názor obsahuje i poslední metodika ve věci hřišť, **Metodické usměrnění hlavní hygieničky ze dne 6. 4. 2020** týkající se problematiky **náhodných zdrojů hluku z provozu sportovních zařízení (hřišť)**; dále také „Metodika 2020“.

Zde ministerstvo shrnuje problematiku následovně:

„Provoz sportovních zařízení (hřišť) je charakteristický sledem jednotlivých hlukových událostí, které se mění okamžitě, náhodně a nepředvídatelně, jsou závislé kromě jiného na počtu, věku a úmyslech hráčů, jejich fyzické dispozici a herních schopnostech. Tyto zdroje hluku z principiálních důvodů nelze výpočtově predikovat, ani na základě naměřených hodnot regulovat ve vztahu k pevnému administrativnímu limitu, protože u náhodných hluků nelze objektivně s přijatelnou nejistotou stanovit akustickou emisi charakterizující dlouhodobou hlukovou zátěž. Případné naměřené hodnoty platí pouze pro dobu měření a nelze je zobecnit, ani objektivně přezkoumat. Vzhledem k nemožnosti stanovení objektivní hodnoty akustické emise, nemají případné akustické výpočty žádnou objektivní vypovídací schopnost, jako je tomu u stacionárních technických zdrojů hluku nebo hluku z dopravy.

A dále [...]u uvedených zdrojů (hřišť) převažuje faktor obecného obtěžování, který nelze kvantifikovat, nelze pro jejich regulaci použít limity hluku uvedené v nařízení vlády [...] a tyto zdroje lze regulovat prakticky pouze dispozičními nebo organizačně-provozními opatřeními.

[...] Měření hluku náhodných zdrojů, resp. náhodných hluků v rámci zkušebního provozu, nelze ze strany orgánu ochrany veřejného zdraví požadovat, protože takové měření, vzhledem k náhodnosti akustického signálu, neposkytuje informaci, která by mohla sloužit k objektivní regulaci takového zdroje hluku. Při řešení podnětů orgány ochrany veřejného zdraví nemohou požadovat měření hluku náhodných zdrojů hluku (hlasů lidí a zvířat, hluk vznikající při používání sportovního náčiní, sousedský hluk apod.).“

4 Metodika ze dne 2. 5. 2016, č. j. MZDR 10076/2016-6/DVZ.

5 ZDRAVOTNÍ ÚSTAV SE SÍDLEM V OSTRAVĚ, NÁRODNÍ REFERENČNÍ LABORATOŘ PRO KOMUNÁLNÍ HLUK. Metodický návod pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí. Ústí nad Orlicí; dostupné online <https://www.mzcr.cz/wp-content/uploads/wepub/14382/36099/V%C4%9Bstn%C3%ADk%20MZ%20%C4%8CR%2011-2017.pdf>.

6 ODBORNÉ DOPORUČENÍ pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí, Březen 2018. ZDRAVOTNÍ ÚSTAV se sídlem v Ostravě, NÁRODNÍ REFERENČNÍ LABORATOŘ PRO KOMUNÁLNÍ HLUK; dostupné z <http://hluk.nrl.cz/Content/files/Metodicke-navody/odkom-nrl2018-v1-0.pdf>.

V závěru metodika apeluje zejména na stavební úřady, které by dle ministerstva měly věnovat zvýšenou pozornost především při rozhodování o umístění provozu a objektů, u nichž lze ze zkušenosti předpokládat zvýšené obtěžování náhodnými zdroji hluku (mj. dětská hřiště, sportoviště) v rámci institutu „pohody bydlení“, negativa (např. obtěžování, bezpečnostní otázky, veřejný pořádek) a společenské přínosy realizace takových objektů (např. zájem na pohybových aktivitách dětí a mládeže, zázemí pro matky s malými dětmi).

Protože jsem Metodiku 2020 považoval za neúplnou, nepřesnou a zavádějící,⁷ vyzval jsem ministerstvo,⁸ aby mi sdělilo, jak bude moje výhrady řešit.

Ve sdělení ze dne 30. 6. 2021⁹ ministerstvo obhajuje svůj náhled na věc. Připojuje zároveň komentář, že z úřední činnosti je mu známo, že dominantním problémem při užívání sportovních hřišť není sportování, nýbrž právě hlasové projevy fyzických osob, které nabývají intenzity, zejména pokud jsou prostory využívány k jiným účelům, popř. pokud jsou jiné doprovodné hlasové projevy fyzických osob, např. fandění, umocněny konzumací alkoholu.

V zájmu urychlení věci a vyjasnění rozporů jsem ministerstvo požádal o **osobní projednání**, které proběhlo za osobní účasti hlavní hygieničky České republiky MUDr. Pavly Svrčinové, Ph.D., na ministerstvu dne 27. 10. 2021.

Výstupem jednání byl **příslib** ministerstva, že ve věci **hřišť** (a obecně všech dalších zákonem výslovně neregulovaných zdrojů hluku) připraví v rámci plánované **novely zákona** kroky ke zjednodušení a **zobecnění** právní regulace tak, aby znění § 30 odst. 2 zákona lépe odpovídalo výkladové praxi, neboť současný demonstrativní výčet výluk v tomto ustanovení není pro aplikační právní praxi dostatečným řešením. Zároveň ministerstvo přislíbilo kvalitnější **osvětu**. To vše bez zbytečného odkladu.

Příslib ministerstva jsem opakovaně urgoval. Ministerstvo reagovalo až dne 26. května 2022,¹⁰ když jen v podstatě zopakovalo své předchozí vyjádření. Nad rámec jen uvedlo, že v obdobném duchu hodlá usměrnit i KHS jakožto rozšíření informace uvedené v Metodice 2020, a to při nejbližší poradě s KHS.

Co se týká legislativní úpravy, ministerstvo uvedlo, že formulace výjimky pro nahodilé zvukové fenomény je po legislativní stránce obtížná. Ministerstvo dospělo k závěru,

7 Výhrady podrobně rozvádím v části C.2 zprávy.

8 Viz moje dopisy ze dnů 27. 4. 2021, č. j. KVOP-17572/2021, a č. j. KVOP-17573/2021, a jejich přílohy č. 1 (Problematika) Příloha č. 1 – Problematika veřejně přístupných dětských a volnočasových hřišť, Příloha č. 2 – Metodické usměrnění hlavní hygieničky ze dne 6. 4. 2020, č. j. MZDR 15030/2020-1/OVZ, k problematice náhodných zdrojů hluku z provozu sportovních zařízení, hřišť (Metodika 2020) a Příloha č. 3 – odpověď hlavní hygieničky ze dne 27. 7. 2016, č. j. MZDR 42653/2016-4/OVZ, sp. zn. 3809/2015/VOP.

9 Č. j. MZDR 18732/2021-3/OVZ.

10 Č. j. MZDR 16174/2022-2/OVZ.

že **taxativní vyjmenování** všech zvukových fenoménů, které jsou nahodilé, resp. krátkodobé, není realizovatelné.¹¹

O **úpravě Metodiky 2020** jsem dosud **nebyl informován**.

C. Právní hodnocení

C.1 Právní východiska

KHS jako orgán ochrany veřejného zdraví vykonává státní zdravotní dozor¹² nad dodržováním povinnosti provozovatele zdroje hluku zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity pro chráněné prostory.¹³

Právní předpisy na úseku ochrany veřejného zdraví před hlukem (zákon ani nařízení vlády) v současnosti **vyluku pro** hluk působený provozem či užíváním sportovních hřišť **neobsahují**.

C.2 Hodnocení

Zdůrazňuji, že **záměr** orgánů ochrany veřejného zdraví ponechat náhodné zdroje hluku, resp. krátkodobé a ojedinělé hlukové události, mimo režim ochrany zákona, jenž se z podstaty ochrany veřejného zdraví má vztahovat pouze na „dlouhodobé“ zdroje hluku s potenciálem ohrožit, či dokonce poškodit zdraví obyvatel, **považuji v obecné rovině za odůvodněný a akceptovatelný**. Neodpovídá tomu však současná právní úprava.

Ve vztahu k problematice hluku z hřišť považuji za podstatné následující odborné teze ministerstva:

- Pro ojedinělé nebo krátkodobé expozice hluku nebo hluky z tzv. **náhodných** zdrojů hluku, jakými jsou např. řeč, hlasové projevy lidí a zvířat, sousedské hluky, některé hudební projevy, hluk ze **sportovních**, kulturních, společenských a **volnočasových** aktivit (entertainment noise/recreational noise/social noise), je typické „pouze“ **obtěžování**.
- Opakované obtěžování hlukem sice může v některých případech vést ke zhoršení celkového zdravotního stavu exponovaných osob, tyto zdravotní účinky jsou však nepřímé a nelze je jednoduše kvantifikovat. Je to zejména proto, že subjektivní pocit obtěžování exponované osoby závisí jen z menší části na akustických parametrech působícího akustického signálu. Avšak vztah celkového obtěžování a přímých zdravotních účinků není dosud dostatečně objasněn. Celkové obtěžování hlukem lze dle Světové zdravotnické organizace dosud považovat za určující prvek tzv. akustického komfortu (resp. diskomfortu) a je třeba ho adekvátním způsobem regulovat, ale ne aplikací hlukových limitů, protože pro náhodné zdroje hluku je typické, že jejich hladina akustického tlaku se mění okamžitě, náhodně

11 Ministerstvo k tomu uvádí, že takový výčet by se pochopitelně netýkal pouze věci veřejných hřišť, ale veškerých aktivit spojených s osobním životem, min. s volným časem, a prakticky by se jednalo o seznam, který by nikdy nemohl být zcela vyčerpávající.

12 Ustanovení § 82 odst. 2 písm. b) zákona.

13 Ustanovení § 30 odst. 1 zákona ve spojení s § 30 odst. 3 zákona.

a nepředvídatelně. Z těchto důvodů nelze věrohodně stanovit jejich akustickou emisi, a tedy ani objektivně přezkoumat účinky případné regulace (imisi hluku), a to ani v rámci prevence (výpočtové akustické studie), ani v rámci státního zdravotního dozoru (měření hluku).

- Uvedené zdroje hluku je možné regulovat dispozičními a organizačními opatřeními (např. rozhodnutím o jejich umístění, stanovením provozní doby apod.) a technickými opatřeními na straně zdroje hluku (tj. snižováním emise hluku zdroje). Regulace této kategorie hluku je ve světě řešena vždy na lokální úrovni, tj. na úrovni obce, nikoliv regulací prostřednictvím státu (k pojmu obtěžování hlukem viz detailně výklad ve výše uvedených odborných doporučeních Národní referenční laboratoře pro komunální hluk).

S výhradou zmíněnou níže v textu uvedené teze ministerstva považuji v principu za přijatelné, platná právní úprava však takový výklad neumožňuje, a je proto potřeba ji změnit.

Pokud KHS oproti době nedávno minulé již dozor nad ochranou zdraví občanů obtěžovaných hlukem nacházejícím se v bezprostřední blízkosti volnočasových hřišť nevykonávají a odkazují v řešení na jiné orgány, je, dle mého názoru, zcela legitimní požadavek, aby za účelem odstranění rozporů a možných výkladových nejasností v souladu s principy dobré správy ministerstvo tuto problematiku jednoznačně upravilo, a to **novelou zákona**.

Stávající právní úprava (ustanovení § 30 odst. 2 zákona v platném znění) totiž, dle mého názoru, neumožňuje dospět k ministerstvem dovozenému závěru ohledně výluky pro hluk z hřišť, a to ani jiným než pouze gramatickým výkladem právní normy. Spíše než za výsledek faktické nemožnosti upravit zákonem obecnou výluku považuji tedy přetrvávající nevyhovující právní stav za **důsledek nedostatečné legislativní aktivity** ministerstva.

Na rozdíl od ministerstva se i nadále domnívám, že jediným systémově správným řešením je výluky pro zdroje náhodného hluku **upravit** v obecné rovině **novelou zákona** a případně ji zpřesnit podzákonným předpisem (nařízením vlády).¹⁴ **Pouhé metodické usměrnění** považuji za v praxi **nedostatečné**, neboť metodika je interní předpis ministerstva, a nikoli obecně závazný právní předpis.

Změna zákona byla jedna ze zvažovaných variant ministerstva, jak mnou uvedené rozpory řešit (viz příslib ministerstva při osobním projednání věci). Ministerstvo nakonec k tomuto řešení nepřistoupilo, jeho **odůvodnění** však **nemůže obstát**.

Můj požadavek na změnu právní úpravy se jednoznačně týkal legislativní úpravy spočívající v **zobecnění** právní úpravy, **nikoli** požadavku na **taxativní** výčet všech do úvahy

14 Např. jako hluk, který se mění okamžitě, náhodně a nepředvídatelně, u něhož nelze s přijatelnou nejistotou stanovit objektivní, reprodukovatelnou a tedy přezkoumatelnou hodnotu akustické emise (např. hladinu akustického výkonu) vzhledem k dlouhodobé expozici. Typickým náhodným hlukem jsou např. hlasy lidí a zvířat, hluk z používání sportovního náčiní, sousedský hluk apod.

připadajících nahodilých krátkodobých zdrojů hluku a hlukových událostí, jak uvádí v následné písemné komunikaci ministerstvo. Cílem mělo tedy být zde řešené „náhodné hluky“ a ojedinělé či krátkodobé hlukové události podřadit pod **obecnou výlukou** z režimu ochrany dle zákona. V tomto směru bylo vedeno také osobní jednání s ministerstvem.

K tomu musím uvést, že regulaci ojediněle se vyskytující hlukové události, která svou nízkou četností nebo krátkodobou expozicí nemůže přímo ohrozit veřejné zdraví, obsahovalo již předchozí nařízení vlády č. 502/2000 Sb.¹⁵ Na toto nařízení navazoval Metodický návod hlavního hygienika ČR, pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí (ze dne 11. 12. 2001, č. j. HEM-300-11.12.01-34065), který ojediněle se vyskytující hlukovou událostí rozuměl mj. pravidelně se neopakující sportovní podniky.¹⁶

Ministerstvo se absencí zobecňujícího ustanovení v zákoně rozhodlo překonat ad hoc **metodickým výkladem**. Tím je **Metodika 2020**, která je však, dle mého názoru, navíc zjevně **nedostatečná**, neboť metodikou jednak nelze nahradit mezeru v zákoně, jednak k ní mám věcné výhrady, jež rozvádím níže.

Obtěžování hlukem z provozu hřišť (a obecně i dalších „náhodných“ zdrojů hluku) může efektivně předcházet v první řadě **obec**, která je nejen nejčastějším investorem těchto záměrů, ale též orgánem územního plánování. Obec zároveň podle § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, může formou obecně závazné vyhlášky stanovit povinnosti k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku. Může zejména stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejných prostranstvích v obci jsou takové činnosti zakázány. Obec tedy může vyhláškou upravit např. provozní řád hřiště včetně provozní doby, ustanovit správce hřiště, dozorové orgány (obecní policie) atd.¹⁷

Tyto skutečnosti **Metodika 2020** ani v obecné rovině **neuvádí**.

Metodika 2020 zmiňuje preventivní úlohu **stavebních úřadů**. Tu mohou stavební úřady plnit pouze v případě záměrů hřišť, které nelze realizovat v tzv. „volném režimu“, tedy těch, které vyžadují opatření či povolení stavebního úřadu dle stavebního zákona (tak tomu bude často např. u speciálních hřišť, jakými jsou skateparky, jejichž provozem může vznikat obtěžující hluk impulsního charakteru,¹⁸ tedy hluk s vyšším potenciálem obtěžovat). Pouze v rámci územního rozhodování a povolování záměrů může stavební úřad posoudit vlivy záměru na okolí, včetně možného dotčení práv a zájmů vlastníků sousedních

15 Ustanovení § 1 odst. 2 písm. e).

16 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. nicméně bylo zrušeno nařízením vlády č. 148/2006 Sb. a i toto nařízení vlády bylo později zrušeno nařízením vlády č. 272/2011 Sb. (dosud platné a účinné). Ani jedno z pozdějších nařízení vlády (č. 148/2006 Sb. a 272/2011 Sb.) regulaci ojediněle se vyskytující hlukových událostí (apod.) již neobsahovalo.

17 Viz bod 6.2.13. Metodického doporučení k činnosti územních samosprávných celků (Provoz zařízení obce sloužících potřebám veřejnosti – stanovení povinností ve vztahu k veřejnému pořádku); dostupné online <https://www.mvcr.cz/odk2/soubor/metodicke-doporuceni-c-4-2-tvorba-obecne-zavaznych-vyhlassek-uprava-mistnich-zalezitosti-verejneho-poradku.aspx>.

18 Jedná se přinejmenším o „běžný impulsní zdroj hluku“ ve smyslu bodu 3.5.3 dle normy ČSN ISO 1996-1-Akustika

nemovitostí a jejich pohody bydlení (kvality prostředí). Podotýkám, že problematika záměrů hřišť není z pohledu stavebního práva záležitostí zcela triviální, jak o tom svědčí i veřejně dostupné informace z praxe stavebních úřadů.¹⁹

Z výše uvedeného vyplývá, že preventivní úlohu stavební úřad může hrát pouze v případech záměrů hřišť, které nelze realizovat v tzv. volném režimu. **Metodika 2020** na to nepamatuje a vytváří dojem, že regulace je ve všech případech na stavebních úřadech. V mnohých případech tomu tak není.

Metodika 2020 zároveň ani neuvádí alespoň stručný odkaz na občanskoprávní obranu proti imisím včetně imisí hluku (**soudní řešení**).

Mám pochybnosti, zda Metodika 2020 byla **konzultována** (či připravena ve spolupráci) s **Ministerstvem pro místní rozvoj** (kompetence stavebních úřadů) a **Ministerstvem vnitra** (úloha obcí), případně také se **Svazem měst a obcí**.

Výhradu mám také k argumentům o nereprodukovatelnosti hlukové emise z náhodných zdrojů. Argumentuje-li ministerstvo náhodnou povahou zdroje hluku, musela by být, dle mého názoru, aplikovatelná i na celou řadu dalších zdrojů. Mám na mysli především stacionární zdroje hluku,²⁰ které jsou součástí některých výrobních provozů. Uvedl jsem zejména příklad klempířství, zámečnictví, autoservisů a dalších obdobných provozoven, jejichž hluková emise je také stěžejí předvídatelná a výrazně kolísá v čase. V povolovacím procesu těchto provozoven přitom KHS vystupují jako dotčený orgán a v závazných stanoviscích vyžadují jak akustické studie, tak případně povolení zkušebního provozu, a následně taktéž případně provádějí státní zdravotní dozor spojený s inspekčním měřením hluku.

Argument ministerstva, že „*charakter šíření vlny u stacionárních zdrojů je zcela jiný, nemluvě o ojedinělých zvukových fenoménech při sportovní činnosti – působení (hluku z používání sportovních pomůcek a náčiní), které netrvá nepřetržitě v řádech měsíců či let, tak jako je tomu např. u stacionárních zdrojů hluku (výrobní provozy – továrny, překladiště aj.)*“ mě nepřesvědčil, protože neuvádí, v čem spočívá údajná odlišnost v rozdílném charakteru šíření akustické vlny, zároveň je nepřiléhavý (běžné volnočasové hřiště totiž může být zcela reálně v provozu každodenně, ne-li celoročně, tak po větší část roku).

Uvedenou výhradu zdůrazňuji zejména vzhledem k „hraničním“ případům speciálních hřišť skateparků a jejich vlivu na okolí (k popisu jejich hlukové emise viz závěr části B.1). Znáám dřívější názor Národní referenční laboratoře pro hluk, vyslovený v odborném stanovisku ze dne 27. 11. 2013 ve věci hluku z volejbalového hřiště ke stížnosti pana A. (s ohledem na ochranu osobních údajů anonymizuji). Odborné stanovisko k otázce, zda lze úder ruky o volejbalový míč zařadit do kategorie **vysoce impulsního hluku** ve smyslu § 2 písm. d)

19 Viz např. Metodické poznámky k povolování hřišť a herních prvků ve smyslu požadavku stavebního zákona (zpracoval Jihomoravský kraj v roce 2014, dostupné online vyhledávačem), případně diskusi k novému stavebnímu právu – Ústav územního rozvoje na téma „hřiště“; dostupné online <https://www.google.com/search?client=firefox-b-d&q=%C3%BA%C3%BAr+h%C5%99i%C5%A1t%C4%9B>.

20 Ve smyslu bodu 3.3.1.5 metodického návodu Ministerstva zdravotnictví pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí ČR ZD18/2017.

nařízení vlády,²¹ uvádí, že „... rozhodující je průběh akustického tlaku. Pokud je na základě předepsaných kritérií identifikován jako akustický impuls, není v podstatě rozhodující, jakým mechanismem vzniká“ se závěrem že „[...] zařazení do kategorie vysoce impulsního hluku je z hlediska metodického zcela oprávněné“.

Domnívám se, že platí-li stále výše uvedený závěr pro „odraz míče od ruky hráče“, mohl by být obdobně posouzen i hluk, vznikající při provozu některých skateparků, při jejichž užívání dochází ke styku skateboardů s herními prvky (překážkami), a tudíž ke vzniku „vysoce obtěžujícího“ impulsního hluku, v určitých případech dokonce i „vysoce impulsního hluku“ ve smyslu § 2 písm. d) nařízení vlády.

C.3 Závěr

Ministerstvo zastává názor, že hluk z hřišť nespadá do kompetence orgánů ochrany veřejného zdraví. Stávající právní úprava však tento výklad neumožňuje. Pokud chce ministerstvo vyjmout tyto „zdroje“ hluku z kompetence orgánů ochrany veřejného zdraví, musí tak učinit změnou právní úpravy.

Ministerstvo však místo toho vydalo Metodiku 2020, která sama o sobě neumožňuje překlenout mezeru v zákoně, nadto mám též věcné výhrady k jejímu obsahu.

D. Informace o dalším postupu

Zprávu zasílám Ministerstvu zdravotnictví a podle § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv žádám, aby se ve lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřilo ke zjištěným pochybením a informovalo mě o přijatých opatřeních k nápravě. Zpráva shrnuje moje dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko podle § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.

Brno 8. listopadu 2022

JUDr. Stanislav Křeček v. r.
veřejný ochránce práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)

21 Vysoce impulsním hlukem je hluk tvořený zvukovými impulsy ve venkovním prostoru, vznikajícími mj. při vzájemném nárazu pevných těles, a které v místě posouzení splňují kritéria stanovená v příloze č. 4 k tomuto nařízení.